

DRACHTINKA

Časopis Domova seniorů Drachtinka

© DsD

Toulky přírodou v Čechách

Ročník 16

3 / 2025

www.drachtinka.cz

Obsah:

Úvodník paní ředitelky	1-2
Setkání harmonikářů	3
Moje splněné přání	4-5
Toulky Českem - J♥K	6-9
Toulky po Střemošicích	10-11
Řezbář pan Holík	12-13
Letní tábor v DsD	14-15
Toulky Orlické hory	16-17
Putování po Českém středohoří	18-19
Kulaté narozeniny	20
Pečovatelé DsD-vizitky	21-25
Splněný sen p. Pátkové D.	26-27
Květinky naší zahrádky	28

Vydává:

Domov seniorů Drachtinka

Adresa redakce:

Domov seniorů Drachtinka
Erbenova 1631
539 01 Hlinsko

Email:

janka.koten@drachtinka.cz

Šéfredaktor:

Bc. Miroslava Kábelová

Zástupce šéfredaktora:

Bc. Marie Rosická DiS.

Tisk:

DsD vlastními prostředky

Vychází:

Čtyřikrát do roka

Autor obálky:

Janka Koten-J♥K

Reprodukční grafik:

Janka Koten-J♥K

Vydavatel si vyhrazuje právo příspěvky vrátit, případně upravovat tak, aby odpovídaly charakteru časopisu DsD.

Fotografie, které nejsou označeny jménem autora, jsou pro časopis poskytnuty autory, kteří pracují v DsD, nebo jsou získány z volně dostupných zdrojů internetových stránek.

Úvodník paní ředitelky

Vážení klienti, zaměstnanci a přátelé Drachtinky.

Léto je nenávratně za námi.

Avšak načerpané sluneční paprsky a zážitky nám nikdo nevezme.

Mě samotnou obohatila návštěva Slapské přehrady, která leží ve Středočeském kraji. Bydlela jsem v karavanu svojí kamarádky. Vodu jsem měla téměř na dosah ruky. Ráno po probuzení jsem si šla zaplavat. Vždy, když po probuzení mohu jít plavat, tak děkuji, že to mohu prožít. Je to osvobozující pocit, klidná hladina, jeden až dva plavci, ticho a osvěžení v příjemně chladné vodě. Slapy jsou zasazeny do krásné zelené přírody a nabízí řadu vyhlídek, takže i oči si přišly na své. Prvně jsem vstoupila na území Karlštejna a představovala si dění mého oblíbeného filmu Noc na Karlštejně. Také jsem během léta navštívila Moravu a ochutnala výborná moravská vína. Morava je pro mne vždy příjemným vytržením ze starostí, je pro mne opravdu jiným krajem ... jiným mravem, lidé jsou zde milí a chutě, které si člověk během pobytu na Moravě zažije si občas musí přivést i domů 😊 ... samozřejmě v podobě dobrého vína.

Několik příjemných letních zážitků mě připravilo na období barev, sklizně, vůni dozrálého ovoce, dýňových

pochoutek. Období, kdy je často slyšet otázka: „Nechceš cuketu?“ je tady. Podzim.

Podzim sice není mé oblíbené období, ale sama musím přiznat, že i na něm nacházím příjemné záležitosti.

Velmi ráda poslouchám ty, kteří podzim milují a hledám inspiraci v jejich větách.

A ono to funguje!! 😊

Věřím, že i Vy si užíváte babího léta.

Krásný podzimní čas a pevné zdraví přeji Vám všem.

Bc. Miroslava Kábelová
ředitelka Domova seniorů Drachtinka

Vzájemný respekt v každodenním životě

(Zamyšlení sociální pracovnice)

Když přichází do domova nový pracovník, hned od začátku se učí, jak důležité je jednat s klienty s úctou, slušností a empatií. Člověk, který potřebuje podporu, je citlivější a zaslouží si zacházení, které mu dává pocit důstojnosti a bezpečí.

Někdy ale zapomínáme, že i pracovníci jsou jen lidé. Nejsou „služkami“ ani personálem hotelu, kde se plní každé přání na zavolání. Jsou to profesionálové, kteří se starají o více klientů najednou, a proto ne vždy mohou přijít okamžitě. A i oni mají právo na to, aby se k nim druzí chovali slušně. Dovolím si krátký příklad z praxe. Jedna klientka opakovaně zvonila, protože měla žízeň. Pracovnice, která k ní přišla, měla za sebou náročnou chvíli–právě pomáhala jinému klientovi na toaletu a spěchala, aby nic nezanedbala. Když vešla do pokoje, podala klientce sklenici vody a přikryla ji dekou. Klientka se na ni usmála a řekla prostě: „**Děkuju, jste moc hodná.**“ Byla to jen krátká věta, ale pro pracovníci znamenala hodně. Odcházela z pokoje s úsměvem a dobrou náladu si odnesla i k dalším lidem, kterým pak pomáhala s větší lehkostí.

Zdroj obrázku: AI

A teď si zkuste představit opačnou situaci. Často se stává, že klienti vítají pracovníky slovy: „**Kde jste tak dlouho? Už zvoním poněkolkáté!**“. Jaké pocity v pracovnících zůstanou? Místo radosti

a chuti pomáhat je pak nejspíš naplní pocit nedoceníení a marnosti. I když svou práci samozřejmě odvedou stejně, atmosféra bude napjatější a pokažená nálada pracovníka se může přenést i do dalších chvil–k dalším klientům. Možná se to zdá jako maličkost, ale právě tón, jakým spolu mluvíme, dokáže proměnit celý den–a to na obou stranách.

Vzájemný respekt neznamená vzdát se své důstojnosti. Znamená umět vidět druhého jako sobě rovného, uznat jeho čas, námahu i lidskost. A když se nám to podaří, všem se tu žije o něco lépe.

A tak možná stojí za to se občas zastavit a položit si jednoduchou otázku: „Jakým slovem nebo gestem dnes mohu udělat radost druhému?“

vedoucí soc. oddělení, Bc. Mirka Řezníčková

Setkání harmonikářů

V zahradách Domova se každoročně koná zahradní slavnost určená převážně pro klienty, jejich rodinné příslušníky a zaměstnance.

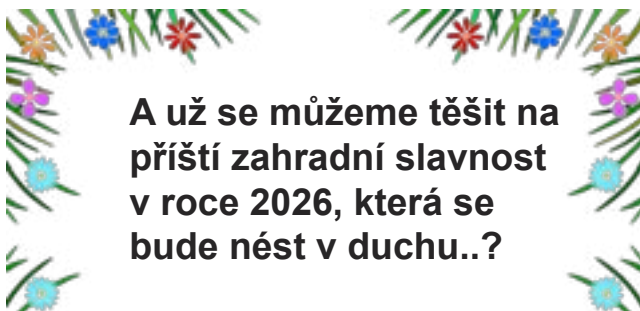
Při této příležitosti byl předán panem Beránkem šek v částce 231.692,- Kč. Tato neskutečná částka byla vybrána na Benefičním večeru s cimbálem v Holetíně. Děkujeme!!!

Zahradní slavnost se konala 5. června a letos jejím tématem bylo setkání harmonikářů. Harmonikáři pan Klinecký s bratrem, paní Dušková, pan Vosička, pan Žák, pan Daněk, zpříjemňovali odpolední posezení hrou na akordeóny a trubku.

Naši senioři si zazpívali, pochutnali na dobré grilované klobáse, ke které se podávalo čepované pivo nebo dobrá limonáda.

A už se můžeme těšit na příští zahradní slavnost v roce 2026, která se bude nést v duchu..?

Moje splněné přání

V červnu jsem měla možnost navštívit **Farmu „Široká mez“- Obora Vítanov**, kde Martina Břízová s manželem chovají stádo jelenů evropských a ovcí kamerunských. Byl to nádherný zážitek, a hlavně se mi splnilo moje dlouhodobé přání. Jsem Martince velice vděčná, že mi umožnila návštěvu obory, protože mám zvířata ráda.

Foto: Z. Petrliková

© D&D

Farma „Široká mez“- obora Vítanov, to je něco kouzelného, člověk by tam vydržel sedět celé odpoledne.

Zvířata nádherná. Pak přišli, dvě malé ovečky, takové krásné malinké, opravdu nádherná. A ten jelen to je krasavec, milostpán. Dokázala bych se na ně dívat celý den.

Jsem Martince vděčná, že mi ten zážitek umožnila a moje přání splnila.

Byla jsem šťastná, že tohle jsem viděla, to se jen tak nevidí. Měla jsem i pohoštění, výborný ovocný koláč.

Marti moc Ti děkuji. ♥

Věra Předotová

Toulky přírodou v Čechách

Příroda je dar, příroda je náš zdroj, kde si můžeme dobít naši tělesnou schránku a potěšit srdíčko. Procházkami přírodou načerpáme novou energii a zlepšíme si náladu. Po turistických stezkách zažijeme výhledy na malebné kraje a obdivujeme krásy přírody. V Čechách je mnoho kouzelných míst a já vám představím, některá, která mě nejvíce upoutala.

Skalní jezírko

Adršpašsko-Teplické skály

Adršpašské skály je přírodní rezervace, kde najdeme pískovcové skály, skalní soutěsky a jezírka. Roste tam řada původních a chráněných rostlin. Adršpašské skály se nacházejí v Chráněné krajinné oblasti Broumovsko. Adršpašské skály leží nedaleko státní hranice s Polskem. V současné době je zpřístupněn okruh v délce kolem 4 kilometrů, který vede nejkrásnější částí přírodního útvaru.

Skalní útvary se pyšní výškou až 80 metrů a řada z nich byla pojmenována. Najdeme tady Milence, Starostu a paní Starostovou, Sloní hlavy, Cukrovarský komín, Krakonošovo piano, Krakonošovu stoličku.

Velký vodopád

J♥K

J♥K

Skalní útvar „Starosta a Starostová“

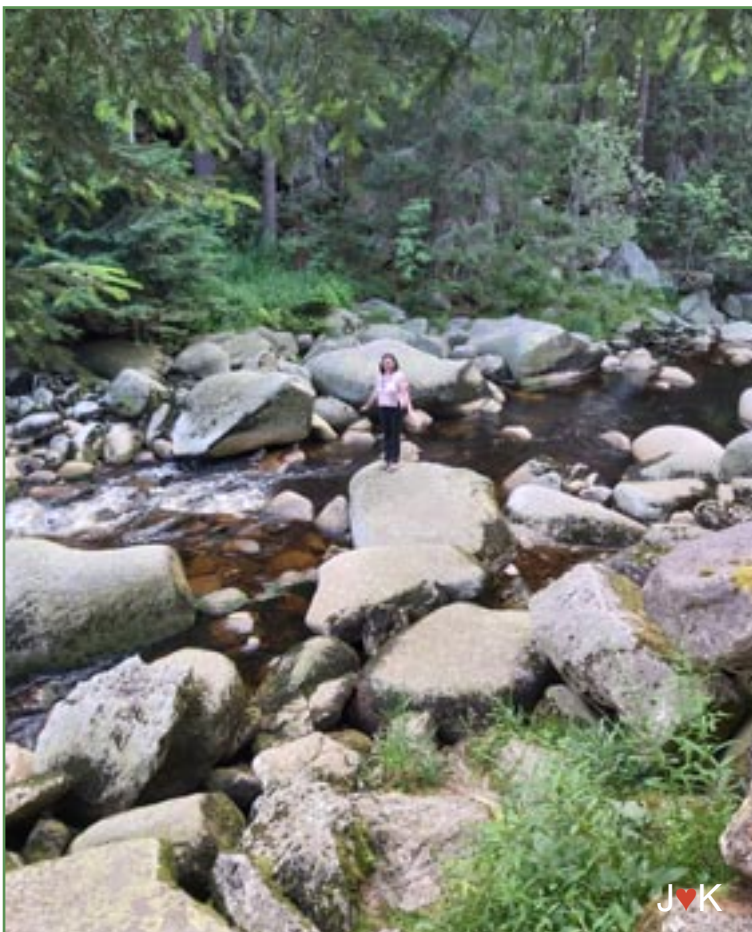
Milenci

J♥K

Šumava-řeka Vydra

Jedna z nejkrásnějších tras šumavskou přírodou je naučná stezka Povydrí vedoucí z osady Antýgl do Čeňkovy Pily, kde tok řeky Vydry s mnoha kameny se postupně mění v divoký hučící kaňon. Voda přetéká mezi obří žulové kameny a můžeme obdivovat vodní peřeje, také menší vodopády. Kamenitou řeku Vydra můžeme v celém úseku obdivovat-její krásu s vodním temperamentem.

Řeka Labe-Špindlerův Mlýn

Řeka Labe protéká Špindlerovým Mlýnem a v dolní části města za silničním mostem se stáčí a míří do přehrady Labská. Je zde mnoho mostů a jezů. Z jednoho mostu jsem řeku vyfotila.

Léčivý pramen na Šumavě

Na Šumavě se nachází, při Hauswaldské kapli blízko Srní, pramen s léčivou vodou, který se také nazývá „malé Šumavské Lurdy“. Pramen vody je přiváděn v dřevěných, ručně tesaných vantrokách a obložených 59 bludnými kameny. Přívod zázračné vody dopravuje systém žlábků od pramene a spouští se do skleněné misky stylizované do tvaru lidských dlaní.

Místo Hauswaldské kaple je opředeno mnoha legendami a v jedné se praví: „Dvě selky přišly do těchto míst sekat trávu, když tu se objevil medvěd. Selky se začaly modlit k Panence Marii, aby je zachránila. Medvěd jako by zázrakem zchroml a posléze s bolestným kňučením se odpotácel zpět do lesa. Selky na znamení díkuvzdání zakoupily obrázek Panny Marie a pověsily ho na místě jejich záchrany. Na toto místo přicházeli lidé, kteří špatně viděli nebo oslepli. Po očistě očí v pramenu vody začali opět vidět. Přicházeli i sedláci a dřevorubci, kteří byli po úrazech chromí.“

J♥K

Byly to nádherné toulky přírodou v Čechách. Mám krásné vzpomínky na místa, která jsem doposud navštívila a můžu si je připomenout na fotkách. Janka Koteň-J♥K

Střemošická stráň

Pro přírodní zajímavosti nemusíme jezdit daleko, řadu jich najdeme i v okrese Chrudim. Zajímavá je například přírodní památka Střemošická stráň.

Impozantní opuková Střemošická stráň nad vesničkou Střemošice je pozoruhodná. Skalní podloží spolu s příznivou expozicí k jihozápadu vytvořily příznivé podmínky pro výskyt vzácné květeny a fauny, tzv. stepní opukovou stráň, která je vyhlášena přírodní památkou. V horninách se nachází četná fosilní fauna a daří se tam řadě chráněných rostlin.

Lokalita ve svém nejvyšším místě, při silnici v blízkosti trojbokého sloupu „Poklona“, poskytuje krásnou vyhlídku na oblast Skutečska a Prosečska, na hrad Košumberk a kostel Panny Marie v Luži.

S Poklonou souvisí různé legendy typu splašených koní zapřažených v kočáře novomanželů, kteří však jako zázrakem přežili, tudíž coby výraz vděčnosti nechali zbudovat onen sloup. Další variantou je, že Poklona stojí na vyvýšení, odkud je už vidět kostel na Chlumku, kam se o tamních vyhlášených poutích scházela procesí poutníků ze široka daleka a na Střemošické stráni se po dlouhé cestě modlili, že už mají cíl cesty na dohled.

Marie Rosická

sloup „Poklona“

Pohledy do kraje z Poklony

Řezbář pan Holík

Představujeme vám další řezbářské umění pana Holíka.

V předchozím čísle časopisu Drachtinka jsme měli možnost nahlédnout do jeho řezbářské tvořivosti. Je vidět, že tento koníček ho provázel celým životem. Proto vám představujeme jeho další umělecká díla. Děkujeme panu Holíkovi, že nám dovolil nahlédnout do jeho světa dřeva. **Velice si toho vážíme.**

Sluneční soustava

Je to zrníčko v Božím vesmíru.

Soustava planet, slunce. Základ je Vesmír.

Planety Země, Uran, Saturn, Merkur, Pluto.

Je jich celkem devět, Mars, Jupiter, Venuše.

Jednotlivé planety jsou z několika dřev, ořech, švestka, jabloň.

Jsou opracovány rašplí, neboli struhákem a smirkovým papírem různých hodnot.

Trochu vyleštěné a natřené obyčejným lakem, to je všechno.

© DeD

Ježek-olše

„Ježek projde krajem, vyslídí a vyčmuchá.“
Dělal jsem to, napůl s přírodou. Je to pří-
růstek na olši. Musí se vyvařit, oloupat
kůru, nechat vysušit, myslím si-nelakovat.
Zaslouží si to, je to přírodní pomocník.“

© DsD

Křížek-lípa

„Ó Pane, celou tuto noc zas chránila
mě tvoje moc. Buď za to ctěn a veleben
a prosíme i tento den.“

Myšlení, slova, skutky své chci obětovat ke
cti Tvé. Maria, Matko přemilá přimluv se za
nás u syna, jehož dnes chválí každý hlas,
nyní i po všechn čas.“

Amen

© DsD

Gymnastka-jilm, možná mahagon

„K vítězství jásá...“

© DsD

Text je ponechán v původní podobě se všemi osobitými rysy autora.

Příměstský tábor DsD

Tento rok, ve dnech 21. - 25. 7. 2025, proběhl v Domově Seniorů Drachtinka druhý ročník příměstského tábora převážně pro děti místních zaměstnanců.

Některé programy měly děti spojené s klienty, kterým často jen dětská přítomnost vykouzila úsměv na tváři. S babičkami a dědečky jsme si společně zacvičili, nebo jsme se od nich přiučili, jak správně upéct kynuté buchty.

Tématem tábora byl Harry Potter. Děti byly rozřazeny do čtyř kolejí, vytvořily si kouzelnické hůlky, bojovaly jak s mozkomory, tak třeba i se smrtijedy a samotným lordem Voldemortem. Hráli jsme hry pro zasmání, běhací, postřehové i vědomostní, chodili jsme ven, vyráběli jsme a celý týden mezi sebou děti v kolejích soutěžily o školní pohár.

V úterý jsme se vydaly do místní galerie a muzea, kde si pro nás připravili krásnou prohlídku a následný workshop, jenž byl také vhodně laděn do tématu Harryho Pottera. Děti se zde staly pravými umělci a vytvořily skupinová díla na plátna. Zároveň si každý mohl vyzkoušet i jinou techniku a k tomu si namalovat obrázek sám podle sebe. Posíláme do muzea velký dík a doufáme, že si to tam s námi užili alespoň z poloviny tak dobře jako my.

Malí čarodějové se ve středu vypravili na výlet do Slatiňan. Navštívili jsme Švýcárnu, kde pro nás byl připravený bohatý program a taky jsme se dozvěděli, jak to vlastně bylo s Kladrubskými vraníky. A jak už to bývá, ve Slatiňanech jsme rozhodně nemohli vynechat zmrzlinu.

Vedoucími byly opět sestry Martina a Ela Novosadovy, které chtějí všem z DSD moc poděkovat za úžasné jídlo, zázemí i pohodovou atmosféru. Dále patří velké díky MAS Hlinecko, bez které by tento krásný projekt vzniknout vůbec nemohl.

Byla to pro nás opět pěkná zkušenost a věřím, že tento týden byl zase příjemnou změnou i pro babičky a dědečky, které dětská přítomnost rozveselila. Osobně si myslím, že zkušenosti nasbíraly také děti, které se třeba do podobného prostředí ještě moc nedostaly.

Ela a Martina Novosadovy

Zážitky z Orlických hor

Ráda bych se s vámi podělila o zážitky z našeho nedávného pobytu v **Orlických horách**. Můj synovec, velmi akční a organizačně schopný mladý muž, dal dohromady partu nadšenců a vyrazili jsme společně vstříc dobrodružství.

Měli jsme pronajatou krásnou roubenou chalupu ve Zdobnici. Byla prostorná s několika pokoji, velkou kuchyní a společenskou místností, kde jsme si oblíbili kulečník, který se stal naším věrným společníkem. Zdobnice je malebná horská obec s řadou roubených chalup, turistických chat a stylových penzionů. Leží na svahu nad levým břehem stejnojmenné říčky, zhruba 9 kilometrů od Rokytnice v Orlických horách. V minulosti se místní živilí převážně prací v lese-dřevorubců zde bývalo opravdu mnoho. Obec zasáhlo poválečné vysídlení německého obyvatelstva, a tak z původních 2 000 obyvatel zde dnes žije jen kolem 150.

Zdobnice leží v nadmořské výšce 605 metrů. Najdete tu na dvě stovky soukromých rekreačních chat a chalup, z nichž mnohé jsou k pronájmu. K dispozici jsou i penziony a rekreační zařízení. Je to ideální místo pro milovníky turistiky, cyklistiky i lyžování. Okolní lesy jsou plné hub a borůvek, a pobyt tu je příjemný i mimo hlavní sezónu, zejména na podzim. Najdete zde ski areál a skvělé podmínky pro běžkaře. Na kole nebo pěšky můžete navštívit například tiché vesničky Kuncina Ves, Kačerov nebo Souvlastní. My jsme do Zdobnice zavítali na přelomu jara a léta. Vyšlo nám krásné počasí, a tak jsme si naplánovali výlety po okolí. Večer jsme hráli společenské hry, hodovali, a hlavně se hodně smáli-často na ty chvíle s radostí vzpomínám.

Z výletů bych chtěla vyzdvihnout návštěvu kostela v Neratově-opravdu silný a magický zážitek. Říká se o něm, že je to kostel, který dostal druhou šanci. **Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově** bývá právem označován za unikát. Ti, kdo jej navštívili, jistě potvrdí, že jde o mimořádné místo s výjimečnou atmosférou. Neratov je významným poutním místem již od 17. století, díky milostné sošce Panny Marie a prameni, který u kostela vyvěrá. V roce 1945 byl kostel zasažen střelou Rudé armády a vyhořel. V 50. letech proběhl pokus o jeho opravu, ale chyběly finance. Během komunistického režimu byla dokonce plánovaná demolice, ke které nakonec nedošlo-prostředky na její provedení byly použity na převoz rokokového schodiště. V roce 1992 byl kostel zapsán na seznam kulturních památek a od té doby probíhá jeho obnova.

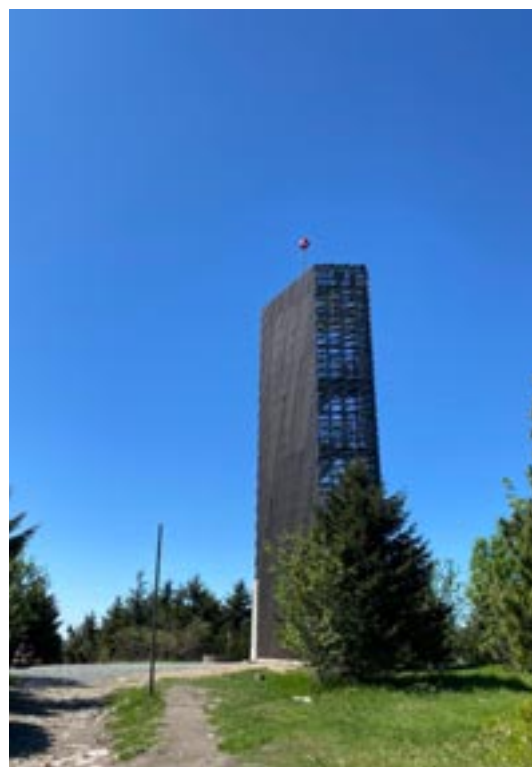
Dalším z výletů bylo tajemné místo, přezdívané „**český Stonehenge**“. Tvoří jej skupina vztyčených křemencových kvádrů vysokých 2 až 5 metrů, umístěných na vrcholu kopce. Působí velmi silným dojmem. Říká se, že by mezi kameny neměli vstupovat lidé slabší povahy-energie, která zde proudí, prý může být až příliš intenzivní. Mně se z toho místa vůbec nechtělo odcházet. Původ těchto megalitů není přesně známý. Některé teorie říkají, že sloužily k obřadním účelům nebo jako dávný kalendář. Jiní věří, že naši předkové tímto způsobem ovlivňovali energetické a magnetické toky Země-například kvůli úrodnosti půdy či plodnosti žen. Místo je opředené tajemstvími a stojí za návštěvu.

Okolí Zdobnice je opravdu nádherné plné zeleně, krásných míst a příležitostí k objevování. Během pobytu jsme zažili i spoustu vtipných situací, ale jedna z nich se nám vryla do paměti obzvlášť.

Můj synovec měl tehdy velké, několikasedadlové auto, a tak jsme se domluvili, že jím pojedeme na výlet na nedalekou rozhlednu. Odjezd byl naplánovaný na ráno po snídani, kdy jsme se měli všichni sejít u auta. Jeden z největších „nedočkavců“ přišel s předstihem, ale když zjistil, že ostatní si ještě užívají snídani, odebral se zpět do svého pokoje vykonat svůj ranní rituál. Jaké bylo naše překvapení, když jsme po několika kilometrech zjistili, že jsme ho nechali na chalupě a ještě jsme ho omylem zamkli na několik západů! Téhle příhodě se smějeme dodnes a dotyčného jsme od té doby začali přezdívat „Kevin“ 😊.

Orlické hory mohu s klidným srdcem doporučit-jsou to opravdu malebné kraje plné krásné přírody, klidu i nezapomenutelných zážitků.

Zuzana Petrlíková-Adaptační pracovník

Putování po Českém středohoří

Letošní týdenní červnovou dovolenou jsme prožili na chalupě v krásné vesničce **Merboltice v Ústeckém kraji**. Jako každý rok jezdíme s mými bratry a švagrovou a vždy si to velmi užijeme. Letos byl jeden z hlavních cílů zdolat nejvyšší horu **Českého středohoří Milešovku**.

Ještě v 18. století byla Milešovka považována za nejvyšší horu České republiky. Její nadmořská výška dosahuje 837m a představuje po Sněžce druhé nejvyšší místo v České republice, a vůbec největší observatoř, kde bezvětrí bývá průměrně pouze 8 dní v roce. Na vrcholu je každoročně zaznamenáno nejvíce bouří na našem území, proto se mu také často přezdívá Hromová hora. Výskyt bouřkového počasí na Milešovce meteorologové zaznamenávají až 30 dní v roce.

**Občerstvení po náročném výstupu.
Konečně sedím :)**

My jsme měli to veliké štěstí, že ten den, kdy jsme **Milešovku „zdolali“** bylo nejen krásné počasí, ale také bezvětří, takže jsme se trefili do jednoho z osmi bezvětrných dní v roce. Náročné stoupání, propocená trička a bolavé nohy vynahradil překrásný výhled na **České středohoří**.

Výstup stál opravdu za to a máme na co vzpomínat :)

Miluška Štiková

Výhled na České středohoří

Kulaté narozeniny

Narozeniny pro každého z nás představují významný den, obzvláště kulaté.

V letošním roce slavili kulaté narozeniny v našem Domově
paní Marie Šimová 90, paní Věra Předotová 90, pan Milan Laušman 90

Přichází chvíle nadevše hezká, kulaté výročí slavíte dneska. K životnímu jubileu Vám přejeme náruč plnou květů, blahopřání na tisíc, vždyť co je štěstí v lidském věku, to je zdraví a nic víc. Ať radost a štěstí Vás provází, zdravíčko ať Vám neschází.

Blahopřejeme vám k narozeninám a přejeme, aby každý nový den vašeho života, byla radostná setkání s přáteli a lidmi vám blízkými.

Všechno nejlepší k narozeninám!

Pečující v našem Domově

Pečovat o seniory v Domovech patří mezi velmi záslužnou práci, která představuje jak fyzickou, tak psychickou zátěž na pečovatele. Pozitivní aspekt je, že svou profesí žijí nebo jim dělá dobře pomáhat druhým lidem. V podstatě práce pečovatele není jen zaměstnáním, ale je posláním a jsou to vlastně převleční andělé na zemi.

Následně vám krátkými vizitkami představím další personál pracovníků našeho Domova seniorů Drachtinka. J♥K

Jmenuji se Šárka Bártová, je mi 45 let.

Jsem vdaná a mám syna, který chodí do čtvrté třídy. Bydlím v rodinném baráčku na vesnici. V Domově Drachtinka pracuji od jeho otevření. Práce pečovatelky mě naplňuje a dělám jí ráda. Mezi moje koníčky patří moje rodina, můj syn a manžel, s kterými podnikáme společné výlety. Čtu knížky a ráda chodím do přírody.

Moje životní krédo: „Pomáhat druhým lidem.“

Jmenuji se Edita Zástěrová, je mi 49 let.

Jsem vdaná, mám dvě děti, Adélu 24 let a Martina 20 let. V DsD pracuji 4,5 roku, předtím jsem pracovala 27 let na poště zde v Hlinsku. Ráda trávím svůj volný čas v přírodě, na zahrádce a jízdou na kole. Mým koníčkem je také pečení dortů.

„Úsměv na tváři dělá den krásným.“

Jmenuji se Alena Peškeová, je mi 58 let.

Jsem vdaná, mám dvě dcery Martinu a Dianu, a od nich celkem 4 vnoučátka: Anežku, Alžbětku, Jonáška a nejmladší Viktoru. V sociálních službách pracuji již 16 let. Po práci v kanceláři v Elektro-Praze a u manžela jsem se ucházela o zaměstnání v poměrně novém Domově seniorů. Už tehdy jsem chtěla pracovat se seniory, ale bylo velmi obtížné získat pracovní pozici, volná místa nebyla. Začala jsem tedy v DsD pracovat jako dobrovolník, krátkodobý brigádník, udělala jsem si kurz pracovníka v sociálních službách. Byla jsem velmi ráda za první pracovní poměr v recepci, také to byla dobrá zkušenost, při tom jsem po práci ještě působila jako dobrovolník na doprovod pěveckého sboru. Po letech jsem byla přijata do aktivizace, kde již pracuji téměř 8 let. Tato práce mě pořád baví pro její různorodost, péče o klienty mě těší, mám radost, když jsou spokojení.

Moje oblíbené: ***odmalička domácí zvířátka (odtud již možná pramení moje pečovatelské sklony), k přírodě, přátelská zahrádka se stromy a ptáčky, 130 let staré pianino Bechstein po dědečkovi, ale hlavně celá moje rodina a vnoučátka, se kterými si chci dlouho užívat tyto obyčejné věci jako správná babička.***

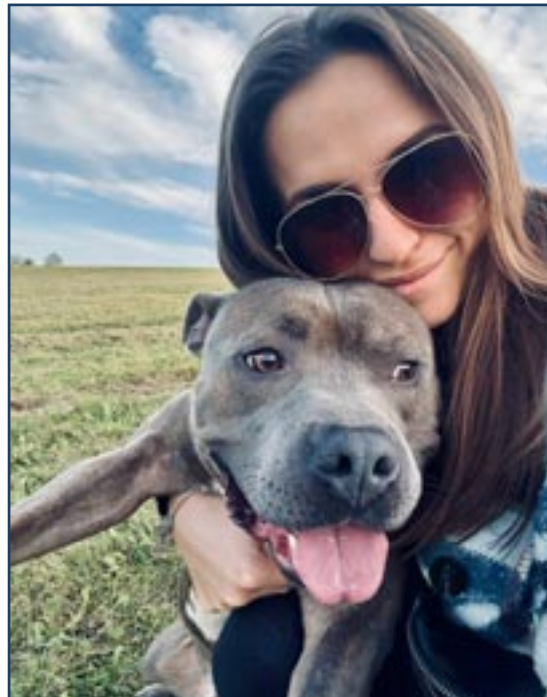
Motto: „Chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se i oni chovali k tobě-i ve stáří.“

Jmenuji se Pavlína Horáčková, je mi 27 let.

V Domově seniorů Drachtinka i v sociálních službách pracuji šestým rokem, toto je mé první zaměstnání po škole. Vystudovala jsem Střední zdravotnickou školu v Havlíčkově Brodě obor zdravotnické lyceum, po maturitě jsem rok studovala na vysoké škole v Pardubicích obor porodní asistentka, ale studium jsem nedokončila. K práci pečovatelky jsem se rozhodla, protože ráda pomáhám ostatním. Ve volném čase ráda sportuji, chodím na procházky se psem nebo trávím čas se svým přítelem a rodinou.

Životní krédo: „**Nebát se měnit směr, když srdce ukazuje jinam.**“

Jmenuji se Veronika Boušková, je mi 28 let.

V našem domově pracuji skoro 9 let, z toho jsem byla 3 roky na mateřské dovolené, ale v té době jsem chodila do Domova vypomáhat. Vystudovala jsem předškolní a mimoškolní pedagogiku v Čáslavi. K této práci mě přivedla mamka, která již v Domově pracovala. Mám 5letého syna Adámka, se kterým trávím většinu svého volného času. Také ráda sportuji a jezdím na ryby.

Životní krédo: **Na konci vždy vše dobře dopadne. A jestli to dobře nedopadlo, tak to potom ještě není konec.**

Jmenuji se Marie Rosická, je mi 46 let.

Vystudovala jsem ergoterapii a dále rehabilitační a psychosociální péči. V sociálních službách a zároveň v našem Domově pracuji 5 a půl roku jako aktivizační pracovnice. Před tím jsem pracovala ve zdravotnictví jako ergoterapeut-5 let v Hamzově odborné léčebně na Košumberku na spinální jednotce, kde rehabilitují pacienti po těžkých úrazech míchy, kteří jsou většinou upoutáni na invalidní vozík. Když jsem plánovala svatbu a stěhování na Vysočinu, začala jsem si hledat novou práci. V té době jsem prošla výběrovým řízením na Drachtinku, ale i do rehabilitačního ústavu pro pacienty po mozkových příhodách v Chotěboři a protože se posouvalo otevření Domova, tak jsem nastoupila do Chotěboře. Tam jsem strávila 13 let, během kterých jsem však polovinu času byla na rodičovské dovolené. Po letech už jsem cítila čas na změnu a rozhodla jsem se ucházet místo v Drachtince. Mám 3 děti-syna 17 let a dcery 14 a 11 let, jednoho manžela. Ráda podnikám výlety s celou rodinou nebo nyní i jenom s manželem. Mám ráda různé tvoření, vaření, pečení, oddychovou četbu.

Motto: „Miluj to, co máš. Přijmi to, co dostáváš. Dávej to, co můžeš. Jdi za tím, co chceš. A vždy měj na paměti, co se má skutečně stát, stane se.“

Jmenuji se Lenka Dopitová, je mi 55 let.

Jsem matkou dvou dcer Daniely a Veroniky a babičkou 2 vnuček-Sofinky a Viktorky. Být babičkou pro mě představuje jednu z nejhezčích životních rolí a toto období si moc užívám. Nejšťastnější jsem v obklopení své rodiny a svých dvou feneček-Aničky a Lilinky. Mým dalším velkým koníčkem je zahrádka, mám radost z každé vypěstované kytičky. To je pro mě velký relax, který mi pomáhá vyčistit si hlavu. Ráda se také pouštím do pečení koláčů pro mé nejbližší.

Viktorka - Sofinka

V našem Domově pracuji od jeho založení, prožila jsem zde už mnoho zážitků. Starala jsem se o tatínka a díky této zkušenosti jsem si uvědomila, jak mohou být naši klienti křehcí a citliví. Proto si s nimi ráda povídám a poslouchám jejich příběhy.

Dělá mi radost, když vidím, že jsou spokojení, proto s nimi ráda pečuji tradiční recepty, tvořím nebo si jen tak povídám.

To, že mají klienti radost, mi připomíná, že moje práce má smysl.

Moje životní motto je: „**Nechtěj být člověkem, který je úspěšný, ale který za něco stojí.**“ „**Nikdy se nevracej za tím, co Tě ničilo.**“

Jmenuji se Markéta Černá, je mi 47 let.

V Domově seniorů Drachtinka pracuji jako aktivizační pracovnice 9 měsíců. O práci v Domově jsem přemýšlela již delší dobu, myslím si, že jsem pro tuto práci potřebovala dozrát.

Jsem vdaná, mám tři děti. Syny Lukyho, Jiříka, dceru Terezku a kocourka Benjiho.

Svůj volný čas nejraději trávím se svou rodinou.

Ráda pro ně vařím a pečuji něco dobrého.

Miluji moře a sluníčko.

Moje životní krédo: „**Naše mysl je jako zahrada. Buď tam roustou květy nebo plevel.**“

Splněný sen v Zoo Jihlava

Někdy stačí malý nápad a vznikne z něj vzpomínka na celý život. Vnučka Lenka přišla s nápadem, že by si celá rodina mohla udělat společný výlet do Zoo Jihlava. Věděla, že naše babička miluje zvířata, a tak se obrátila na facebookovou stránku „Nadace splněných snů“, která pomáhá proměnit přání v realitu. Když se blížil den výletu, naše babička byla plná očekávání. Moc se těšila, ale zároveň cítila i obavy, přece jen už dlouho nikde nebyla. O to větší radost měla, když dorazila „sanitka splněných snů“ se dvěma zdravotníky Matějem a Matějem. Ti si ji vzali do své péče a celý den se o ni starali s úsměvem a ohleduplností.

Výlet se vydařil na jedničku. Rodina strávila krásný den mezi zvířaty a společně si vytvořila nové vzácné vzpomínky. A když už se zdálo, že překvapení je u konce, přišlo ještě jedno dojemné gesto.

Zdravotníci Matěj a Matěj věnovali naší babičce plyšovou opičku, která jí bude připomínat tento výjimečný den.

Díky Nadaci splněných snů a obětavosti jejích dobrovolníků se podařilo uskutečnit sen, který přinesl radost naší babičce, a celé naší rodině.

Děkujeme za příspěvek, naši klientce paní Daně Pátkové a její rodině.

Ta naše květina, ten krásný květ, rozzáří naši duši a náš svět. Ta krásná květina, tak krásně září, rozzáří úsměv, na tvou tvář.

www.alik.cz/a/basnicky-o-kvetine

Prozradí řeč těla více, než řeč slova?

Řeč těla je daleko upřímnější než řeč slova. To nejdůležitější slyšíme očima, ale mnohokrát řeč těla o nás prozradí i to co nechceme.

Řeč lidského těla má svoji gramatiku a interpunkci. Každé gesto má hodnotu slova. Komunikace beze slov byla velmi populární v éře němého filmu. Dobro od zla bylo možno rozeznat jen podle gest. Řeč těla připisujeme mimice tváře, různým gestům, které děláme rukama a nohama způsob, jak sedíme nebo stojíme, co vyjadřuje náš postoj v dané situaci.

Například ruce jsou mnohomluvné a nedokážou nic zamlčet, dokonce ani, když jsou hluboko ukryté v kapsách kalhot. Ruce řeknou „ano“ nebo „ne“, ale vždy říkají pravdu. Ruce prozrazují přání, pocity, signalizují nálady. Ruce prostě hovoří! Otevřená ruka je znamením čestnosti, symbolem síly a moci. Léčitelé přikládají ruce na nemocná místa. I Ježíš léčil přikládáním rukou. Komunikace s otevřenými dlaněmi pozitivně ovlivňuje mezilidské vztahy a vytváří dobrou atmosféru. Co se týče gesta podávání rukou, tak ten jsme si neodvykli od prastarého zvyku, stisku ruky. Už jeskynní lidé si na pozdrav podávali ruce, kterým se chtěli přesvědčit o mírových úmyslech hostů.

Jediným stiskem ruky nejčastěji bez toho, abychom o tom vůbec věděli, si vyměňujeme množství informací o společenském postavení, názorech a úmyslech.

Je tomu skutečně tak, že řeč těla je daleko upřímnější než slova? Čeho si na člověku při rozhovoru všimnete nejdřív? Jak má upravené vlasy, barvy hlasu, struktury projevu, postoj, pohybu rukou, nohou, hlavy? Nebo spíš obsahu vašeho rozhovoru? Čím vás takový neznámý člověk zaujme nejdřív?

Tyto otázky si zodpoví každý sám.

Zrcadlení v jezírku Domova

